

Griftetal för Staffan Bergman 2015-11-26. Hebr. 13:7

I Guds + Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. Amen. Låt oss bedja.

*I liv och död min tillflykt bliv,
Jag i din hand mig giver.
När du, o Jesus, är mitt liv
Min vinning döden bliver.
När du allena är mitt hopp,
Skall jag fullborda väl mitt lopp
Och livets krona vinna. (1937:554 v8)*

Staffan Bergman har somnat in. I en ålder av 78 år, 10 månader och 30 dagar fick han sluta sitt jordeliv för att få komma hem till Gud. Han är nu med sin Herre och Frälsare Jesus Kristus i paradiset. I kraft av inte vad han själv har gjort eller åstadkommit utan av Jesu förtjänst och hans rättfärdighet är nu Staffan bland helgonens skara i evigheten. Hans kropp vilar ännu i kistan och väntar på den yttersta dagen, men hans själ är hos Gud.

I mitt griftetal vill jag utgå från ett ord i Hebreerbrevets trettionde kapitel, den sjunde versen: *Tänk på era ledare, som har predikat Guds ord för er. Se, hur de slutade sin levnad, och följ deras tro.*

Som rubrik i den första avdelningen har jag sålunda

Staffan predikade Guds Ord och tjänade Herren till slutet

Ja, Staffan predikade Guds Ord för oss. En stor predikant har gått ur tiden. Han var inte bara en i allmänhet mycket duktig talare, utan han var präst, han stod i tjänst hos Gud och predikade Guds Ord för oss. Han var invigd tjänare åt Gud, han var präst i S:t Pauli evangelisk-lutherska församling och verkade där oavbrutet från församlingens grundande den elfte september 1976 till sin död den 9 november i år, alltså drygt trettionio år.

I Staffans gärning var söndaglig högmässa centrum. Där, i gudstjänsten, möter vi Gud på det sätt han har anvisat, i Ord och sakrament. Där hör vi Gud själv tala i textläsningar och predikan och vi förenas med honom i nattvardens mysterium. Där bekänner vi vår synd och får Guds nåd, för att sedan i vardagen leva i enlighet med hans vilja.

Det är många i våra dagar som ropar att kristendomen ska följa med sin tid. Då menar man att kyrkan ska lämna det gamla budskapet som man menar vara otidsenligt och föråldrat, och i stället anpassa sig till moderna människors tänkesätt. Och man har haft stor framgång i de moderna kyrkorna. Men Staffan följde inte med dem. Hans samvete var bundet av Guds Ord. Han

visste att prästens uppgift var att predika Guds Ord, som det står i vår vers, och inte några som helst människoidéer. Han visste att Gud av sina präster kräver att de helt och hållet, på varje punkt, predikar i enlighet med vad Gud själv har talat i Skriften och att han efter döden ska stå till svars för sin tjänst. Ja, han predikade Guds Ord för oss.

Staffan rättade sig inte efter människors önskemål om en förnyelse som innebär att man kastar bort Bibelns budskap om synd och nåd. Han hade funnit att kyrklig förnyelse innebär att ta Bibelns ord på allvar, att det är vi människor som ska rätta oss efter vad Gud har talat och inte tvärtom. Bibeln är Guds eget ofelbara ord, och det är den verkliga domaren över vad som är rätt och fel. Vi måste låta de egna tankarna och känslorna fara och i stället hålla oss till Skriften. Guds Ords ljus ska lysa in i människan och förvandla henne, ty Gud behöver inte förändras, ja, Gud kan inte förändras. Gud vill ge människan ett nytt liv och en ny trohet, en trohet till Bibeln och kyrkans bekännelse. Då upptäcker vi dopets glädje, biktens och avlösningens frihet och nattvardens gemenskap. Kyrklig förnyelse innebär inte att kasta ut det gamla, utan att finna rikedomerna i det apostoliska arvet.

Även om Staffans krafter avtog mycket den sista tiden var han ända till slutet helt inriktad på att tjäna i Herrens tempel. Han levde efter kung Davids ord i psaltaren 122: *Jag blev glad när man sade till mig: "Vi skall gå till Herrens hus."* Eller som Koras söner uttrycker det i den åttiofjärde psalmen: *Hur ljuvliga är ej dina boningar, Herre Sebaot! Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar, min själ och min kropp jublar mot levande Gud.* Ännu den 18 oktober i år, tre veckor före sin död, assisterade han vid högmässan i kapellet på Hägerstensbrinken. Han var då mycket försvagad, men han uppbadade all sin kraft till det han med rätta ansåg vara det allra viktigaste.

Staffan lämnar ett stort verk efter sig. På kyrkans hemsida finns hans predikningar för i princip alla söndagar i de tre årgångarna. Där finns alla artiklar i tidskriften *Lutheranen*, som han gav ut tillsammans med pastor Sten Rydh. *Lutheranen* kom ut i trettio årgångar. På hemsidan finns även en grundlig genomgång av den kristna tron *Vi tror och lär*. Staffan utarbetade också en kyrkohandbok med ordningar för alla kyrkliga förrättningar och han redigerade kyrkans evangeliebok med kyrkoårets textläsningar och böner.

Staffan hade funnit rikedomarna i traditionen. Det betyder inte att ingenting får förändras eller att traditionen är ofelbar, utan att man ska ta vara på det goda som tidigare generationer funnit. Men när det behövdes och var lämpligt var Staffan gärna modern. Han var mycket intresserad av datorer och såg tidigt till att använda en sådan för att redigera *Lutheranen*. Och några år senare fick kyrkan fick en hemsida på Internet genom Staffans arbete.

Staffan visste att prästsysslan inte var ett arbete som andra arbeten, där man tjänstgör och sedan går hem till sin fritid. Nej, att vara präst är att inneha ett ämbete som man blivit invigd till av den Helige Ande. Präst är man dygnet runt, livet ut. Varje slag av tidsbegränsad kallelse är emot den trofasthet och uthållighet intill döden som Gud kräver av förkunnare (1 Petr. 5:1-4, 1 Tim. 4:16, 1 Kor. 4: 1 ff.). Den strider mot den räkenskap som de har att avlägga som väktare över åhörarnas själar (Hebr. 13:7).

Staffans tro inför döden

Låt oss nu återvända till vår bibelvers: *Tänk på era ledare, som har predikat Guds ord för er. Se, hur de slutade sin levnad, och följ deras tro.* Vi har nu sett på Staffans gärning och även berört hans tro. Jag vill nu säga något mera om den kristna tron, och eftersom detta är en begravning vill jag tala om döden. Hur ska vi se på döden? För det första vill jag säga

Döden är ett hot för alla människor

Alla människor måste dö, ingen kommer undan. Detta är för många människor en förfärlig tanke, och det är riktigt tänkt. Det är alldeles rätt. Döden är inte något vackert. Döden är inte något fint. När ålderdom och sjukdom kommer och bryter ner och förstör skapelsen, så är det något hemskt. Riktigt motbjudande kan det vara när döden kommer plötsligt till en ung människa, till exempel i en olycka. Eller när döden kommer långsamt men obevekligt i obotlig sjukdom och för med sig ett utdraget lidande och ständig plåga.

Nutidens människor försöker värja sig mot döden. Såklart. En del försöker förtränga den och låta bli att tänka på den. De bryr sig inte om döden, och funderar aldrig på hur de ska leva och tro för att rätt kunna möta döden. Andra säger att man ska försona sig med döden och leva så att man blir vän med döden. Men låt oss vara tydliga och säga: Döden är en fiende. Vi ska inte försona oss med döden. Döden är något ont. Bibeln säger att döden är ett straff för människans olydnad mot Gud. Det började med Adams och Evas olydnad, och sedan dess har det gått i arv och fortsatt hos alla människor. Döden fanns inte från början i skapelsen, utan har kommit in efteråt. Aposteln sankt Paulus skriver till romarna: *Genom en enda människa kom synden in i världen och genom synden döden, och så kom döden över alla människor, eftersom alla hade syndat.* (Rom. 5:12)

Döden förstör. Döden är ett bevis på djävulens makt. Djävulen är den som river ner och förstör Guds goda verk.

Döden är djävulens verktyg. Han vill få oss bort från Gud, bort från det vi var ämnade att bli. Människan skapades för att leva i gemenskap med Gud, för att leva i godhet och rättfärdighet. I vår tid är det många människor som inte vill tro det. De tror att det inte finns någon Gud och att därför en människa kan leva som hon vill, för det finns ingen som kommer döma henne efter döden. Man menar att det inte finns någon Gud som har stakat ut hur människorna ska leva. Var och en får bestämma själv vad som är rätt och fel. Det finns ingen högre mening med våra liv. Så säger man. Ja, kanske säger man det inte, men det är så man tänker och tror.

Men denna åskådning strider mot verkligheten. Den strider mot Bibeln också, så klart, men vår egen jordiska tillvaro bekräftar Bibelns budskap. Den mänskliga erfarenheten visar att människan är i behov av mening med livet. Människan vill göra det som rätt och inte det som är fel. Människan mår inte bra av att sakna fasta hållpunkter.

Vår tid är vilsen. Man talar många gånger gärna om etik och moral, men man vill inte veta av att etiken har ett ursprung. För mening är faktiskt inget som människan kan skapa själv. Om det finns någon mening med livet, så står den meningen över oss människor, den är något som *vi* ska inrätta oss efter och som *vi* ska följa. Om en människa själv skulle bestämma vad som är rätt och fel, då finns det ingenting att rätta sig efter. Finns det mening med livet, då blir döden ett hot, för det betyder att vi ska stå till svars för hur vi levat.

Om jag då först konstaterat att döden är ett hot för alla människor, så vill jag för det andra säga:

Döden är inget hot för de kristna

Jesus Kristus har besegrat döden. Och eftersom Kristus har övervunnit döden, är döden inte längre något hot för dem som är Guds barn. Det är i stället ett steg på vägen till Gud i himmelen. Jesus Kristus kom hit till jorden för att befria oss människor från dödens och djävulens makt. Jesus sade: *Den som tror på Sonen har evigt liv.* (Joh. 3:36) Och aposteln Johannes skrev: *Guds Son [Jesus] uppenbarades för att han skulle göra slut på djävulens gärningar.* (1 Joh. 3:8)

Hur är det möjligt att Jesus har övervunnit döden? Hur är det möjligt att var och en som tror på Jesus har evigt liv? Att övervinna döden kan väl ingen göra, det måste verkligen anses vara en övermänsklig uppgift, och att ge evigt liv är inte lättare det. Nej, precis, alldeles riktigt. Jesus var inte bara en vanlig människa, för i så fall hade han inte kunnat göra detta. Jesus är Guds Son, ja han är Gud själv. Det är därför han kunde besegra döden, det är därför han

kan ge evigt liv åt alla dem som tror på honom. Alla som tror på Jesus ska få vara med honom för evigt i himmelen.

Jesus tog på sig alla människors synder när han dog på korset. Men Jesus besegrade alla dessa synder och uppstod därför från de döda. Döden är besegrad, och alla som tror på Jesus får del av hans seger. I dopet förenas vi med honom, och döden är då inte längre något hot för oss.

Staffan fruktade inte döden. Han sade till mig att han kände som aposteln Paulus beskriver det i sitt brev till filipperna: *För mig är livet Kristus och döden en vinst.* (Fil. 1:21) Han såg fram emot att få bryta upp från jordelivet och få vara med Kristus. Låt oss göra som Staffan. Låt oss, som vår vers säger, följa hans tro. Vi ska inte försona oss med döden, utan vi ska övervinna den genom att tro på Herren Jesus Kristus och följa honom. Vi ska leva med honom, så kan vi också dö med honom. Som aposteln Paulus skriver i romarbrevet: *Lever vi, så lever vi för Herren. Dör vi, så dör vi för Herren. Vare sig vi lever eller dör tillhör vi alltså Herren.* (Rom. 14:8) Amen.

Jakob Fjellander